

at der gaves Ministeriet en Lestlighed til at yttre sig deels om, hvorledes det tænker sig en saadan Lovs Bestaafenhed, og deels, og det er navnlig det, hvortil jeg har indfrænknet mig, naar det agter at forelægge en saadan Lov; thi nu har det jo allerede henstaaet i et Par Aar som et blot Løfte i Grundloven, og det er med Hensyn hertil, at jeg har stillet min Forespørgsel, der lyder saaledes: „Agter Ministeriet i indværende eller næste Rigsdags Session at forelægge Forslag til den i Grundlovens 62de Paragraph bebudede Lov angaaende de Tilfælde, i hvilke en Rigsdagsmand, der befordres til et lønnet Statsembede, skal underkaste sig Gjensvalg.“

Indenrigsministeren: Jeg kan meget godt begribe, at det ærede Thing ikke let nægter en Rigsdagsmand, som ønsker at fremsætte en Interpellation til en af Ministrene, Tilladelse dertil; men jeg troer da ogsaa, at det saa meget mere er Pligt for enhver Rigsdagsmand vel at overveje, om der ogsaa foreligger grundet Anledning til, navnlig under nærværende Omstændigheder (Ja!), og nu da det saa langt er fremrykket paa Sessionen at fremsætte en saadan Interpellation, da der foreligger Thinget saa mange og saa vigtige Sager til Afgjørelse, som vel kan optage al den Tid, som Thinget vil kunne disponere over. Jeg maa derfor tilstaae, at jeg med nogen Spænding har imødeset Motiveringen af den Forespørgsel, som den ærede Rigsdagsmand har stillet til mig, og jeg maa ligeledes tilstaae, at jeg nu, da jeg har hørt den, ingenlunde har følt mig tilfredsstillet ved den (Hør!). Jeg troer ogsaa, at det ærede Thing har tilstrækkelig karakteriseret den ved den idelige Latter, som fremkom under samme (Ja! Ja! Nei! Jo!) ja, der maa raabes Ja eller Nei, det er mig ligegyldigt; det er min Mening, og den har jeg Lov til at udtale. Jeg troer, at naar vi ville hensee til de mange forffjellige lignende Bud, der indeholdes i Grundloven, saa vil det findes, at der er mange andre, der kunde være mere Anledning til at stille Interpellation om, end netop denne. Jeg anseer det desuden for meget uvist, om det overhovedet har været Grundlovens Mening, at der skulde vedtages en Lov i denne

Retning. Grundloven siger, det skal nærmere bestemmes ved Lov, i hvilke Tilfælde at et saadant Gjensvalg skal finde Sted, men dersom nu Regjeringen og Rigsdagen skulde komme til det Resultat, at det var rigtigst, at der i intet Tilfælde skulde ske et saadant Gjensvalg, saa vil der ingen Lov udkomme, idetmindste ikke en saadan Lov som den Grundloven omtaler. Det maatte da kun blive en Lov, som udtalte, at et saadant Gjensvalg var ufornødent. Jeg maa fremdeles bemærke, at det vistnok ogsaa dengang, da Grundloven blev givet, er bleven anseet for meget tvivlsomt, om saadanne Bestemmelser vare nødvendige og ialtsald for ikke ganske let at afgjøre, i hvilke Tilfælde de skulde finde Sted. Havde man anseet det for aldeles klart, saa havde Intet været rimeligere, end at en Bestemmelse derom var bleven optaget i Grundloven, men det er ikke skeet. Jeg maa fremdeles tilstaae, at jeg for min Person ikke kan indsee, hvorfor en Mand, som en Valgfreds har vist den Tillid at vælge til Rigsdagsmand, skulde miste denne Tillid, fordi Regjeringen ogsaa satte Tillid til ham (Hør!); jeg veed virkelig ikke, om der er grundet Anledning til at antage, at der findes et saa sørgeligt Forhold Sted imellem Rigsdagen og Regjeringen, at man har Anledning til at forudsætte dette, og har man ingen Anledning til at forudsætte dette, saa troer jeg heller ikke, at der er nogen grundet Anledning til at fremkomme med et saadant Lovforslag som det omspurgte. Jeg troer heller ikke, at de Mænd, som den ærede Rigsdagsmand oplæste, eller de Befordringer, der ere fætte, give nogensomhelst grundet Anledning til at troe, at Regjeringen skulle have anseet netop disse Mænd for at være venale. Jeg vilde derfor have anseet det for heldigere, med Hensyn til den mulig kortere Tid, det vilde have medtaget, dersom den ærede Rigsdagsmand var gaaet en anden Vej, og havde opramsset den anden Klasse, hvortil han selv hører, som ikke er bleven befordret, og som ikke have faaet saadanne Naadesbeviisninger. Forsaavidt jeg nu skal gaae over til Besvarelsen af Spørgsmaalet sely, som er stillet til mig, saa vil jeg herved erklære, at jeg ikke alene ikke har fundet nogen Anledning til, men at jeg